

Per Arnau de Pinella

Al caliu dels feliços anys vint va anar madurant la nostra poetessa, nascuda un 20 de desembre. El primer certament literari es celebrà el 1922, amb flor natural per a J.M.Borrás Jarque. La del 1923 fou per F.Moreno Gil, autor de l'Himne a Vila-real, de la Immaculada, a banda d'altres composicions. En 1924 comença a publicar-se «Hojas de Rosa» (la nostra poetessa era rosariera), en 1928 «La Mensajera», el 1932 el setmanari «Villarreal». Fou el 22 de novembre de 1933, amb la inauguració del teatre de «Els XIII» (és a dir, l'actual Auditori), quan tenim notícia de la participació d'Angelina Abad en l'acte d'obertura amb un poema titolat «El arte, Els XIII y Villarreal», mentre els seus textos teatrals replegats en l'obra «Pastorets i pastoretas» (en valencià!) s'oferien al públic en Nadal d'aquell mateix any, també començava la seua col.laboració periodística al «Diario de Castellón»... les portes de la cultura anaven obrint-se-li però, després, va vindre la guerra civil i s'acabà tot.

La poesia d'Angelina Abad durant la postguerra fou la solitària rosella, bledana i vermella, crescuda al bellmig d'un paratge erm de literatura, però conreada, això sí, per un entorn pairal d'escollida branca. Mestra, filla de mestra i de metge, la seua obra poètica publicada es troba dispersa entre diversos periòdics comarcals, com ara «Mediterráneo», i, sobre tot, a la revista de «Sant Pasqual» (1949-1974), «Hojas de Rosa» i «La Mensajera», però és més abundant l'obra inèdita, caligràfica, amb una ortografia impecable, i que reposa en més d'un centenar de fulls als arxius de la Biblioteca Municipal, esperant un estudi rigorós i sistemàtic per part d'algun dels nombrosos filòlegs que tenim a la recerca del doctorat.

D'entre l'extens treball manuscrit, hem seleccionat aquests versos senzills i meravellosos, dedicats a la Immaculada i plens d'inquietut religiosa, que esclaten amb un entusiasme líric de sonoritat literària.

Els poemes d'Angelina Abad abracen tots els paratges idiosincràtics, tant geogràfics com humans, del nostre Vila-real. A banda de la nombrosa sèrie devocional als nostres patrons, cal esmentar els dedicats a les institucions de la Vila (a més de «Els XIII», a la Joventut Antoniana i d'altres), els escrits des d'Olot (on va exercir el magisteri), o els adreçats a personatges locals: Vicente Enrique i Tarancón, «al ilustre y inimitable poeta» -segons dedicatòria de l'autora- Vicente Sarthou, al senyor alcalde Vicente Peris Nàcher, al poeta Francisco Moreno Gil i a moltíssims més, amics i familiars.

Malgrat el títol de Filla Predilecta de la ciutat (1928, encara que el nomenament no queda del tot clar a les actes municipals), trenta anys després de la seua mort podria ser ja l'hora de fer-li un reconeixement, a més d'oficial o popular, a un nivell de divulgació cultural: publicant les seues obres per part de la institució que té la competència, és a dir, la regidoria de cultura de l'Ajuntament.

La nostra oblidada poetessa, d'humanitat reconeguda pels que la van conèixer, va morir a la nostra ciutat el 4 de febrer, als 71 anys.

Biblioteca
Vila-real
Secció local

ANGELINA ABAD CANTAVELLA (1893-1965)

A MARIA INMACULADA

(Fragmento de un poema manuscrito sin fechar)

Azucena bellísima y hermosa,
blanca paloma delicada y pura,
estrella de luz siempre esplendorosa
que brilla sin cesar desde la altura.

Manantial de purísimos amores,
violeta graciosa y perfumada,
encanto del Señor de los señores
que para Él te quiso Inmaculada.

Bellísima ilusión y encanto mío,
hermosísima, linda y blanca palma,
abundante y purísimo rocío,
lluvia de perlas que agradece el alma.

Clavel acariciado por la brisa
y besado por la ideal pureza,
no me niegues, Señora, tu sonrisa
que aumenta de tu rostro su belleza.

Quando miro tus celestiales ojos
y tu rostro Divino y sonrosado,
quando miro tus labios que son rojos
como las bellas flores del granado...

quando miro tu blonda cabellera
que hacia los pies se precipita airosa
y te veo más linda y hechicera
que la ilusión más pura y más hermosa,

yo no puedo decirte lo que haría,
sólo sé que en las alas de mi anhelo,
aquí, en mi corazón, te guardaría
para adorarte, siempre, en este suelo.